

his, quæ scribit Molina d. cap. 11. num. 11. ad finem, & n. 17. in princ. Tum etiam, quia ut ex dicendis infra constabit, negari non potest, quin possessor Majoratus maxima onera, illaque necessaria, & præcisa, & quæ ipse excusare non valet, non verò voluntaria, aut quæ excusari possint, subire teneatur: ea autem contingere potest, & frequenter contingit, ut non modò matrimonii oneribus adæquari valeant, sed etiam illa in pluribus excedant: Deinde licet possessor Majoratus, domini ratione fructus suos faciat, ut contra Molin. & sequaces scribit Barbosa dicit. num. 6. id impedimento esse non debet, ut ratione habita onerum prædictorum, fructus non debeantur pro rata temporis ejus hæredi; nam si marito onerum dumtaxat occasione fructus pro rata conceduntur, pariter etiam, aut fortiori ratione possessori majoratus concedi debent, in quo domini, & onerum simul rationes concurrunt.

Denique secundæ rationi supra propositæ non satisfaciunt solutio Navarræ in apologia de redditibus, quæst. 2. monitu 15. in fine, quatenus dicit, quòd si majoratus habeat onera annexa necessariò subeunda, & possessor Majoratus illa sustinuit, & mortuus est, antequam aliquid acciperet ex fructibus Majoratus, possent hæredes ejus ex æquitate impetrare, ut successor Majoratus solvat illud, quòd ipse solvere debuisset, si prædecessor illa non sustinisset, ne alias successor locupletetur cum aliena jactura, ut in simili probat textus in l. planè, 14. ff. de petitione hæreditatis, quem in id expendit, & Navarræ solutionem probat Barbosa in d. l. divortio, 2. part. num. 7. in fine. Sed, ut dixi, non satisfacit, quia onerum, & obligationum, quæ Majoratus annexæ sunt, congrua satisfactio non esset prædicta, & absque satisfactione remanerent ordinaria alia onera, & obligationes, ad quas prædicti Authores, sed immeritò, quidem, considerationem non habent, dum eo dumtaxat, fructus saltem pro rata, auferre contendunt ei, qui Majoratus verus dominus fuit: præsertim cum eà solutione admittitur, possit sequi maximum absurdum, ut si onera, quæ subit possessor Majoratus prædefunctus, talia essent, quòd si illa non sustinisset, ex varietate temporis, vel rerum mutatione sustinere non teneretur, sequens successor minimè etiam teneatur solvere illud, quòd ex eisdem Authoribus solvere dumtaxat tenetur, quando præfata onera sustineret ipse, si prædecessor illa non sustinisset, non alias. Esset autem valde iniquum an sustinere deberet, necne successor Majoratus, considerare, quòd incertum est, & varietati subiectum, atque inconsideratum relinquere id, quòd certum est, & à defuncto necessario factum.

Tertium fundamentum est, quòd possessor Majoratus, ex necessitate post mortem Majoratum restituit successori, unum ex familia, §. 1. ff. de legat. 2. & quando restituitio fit ex necessitate, semper fructus pro rata dividuntur, ex doctrina Bartoli in dicit. l. divortio, n. 10. ff. soluto matrimonio, quæ probatur communiter, ut firmat Josephus Ludovicus decisione Perusina 79. num. 10. Et quamvis hoc fundamentum subverti possit ex his, quæ scripsit Barbosa 2. part. ejusdem l. divortio, num. 7. vers. non obstat secundum: Parum, aut nihil interest, cum aliis rationibus adeò efficaciter præfata sententia probetur, ut vitari non possit, imò & superiori ratione non omninò deficiat, ex his, quæ in proposito latissimè cumulavit Martinus Monter-à-Cueva causarum civilium Regni Aragonum, decis. 17. ex num. 46. vers. non etiam secundum refragatur, usque ad num. 70.

Verum contrariam sententiam, imò fructus pendentes ad successorem Majoratus in solidum pertinere, neque hæredes defuncti posse in illis prætereundere jus, ultra deductionem impensarum, defendunt Antonius Gomezius in l. 40. Tauri, n. 74. Costa tractatu, de successione Regni, 3. part. num. 14. Gama decis. 359. & 368. n. 6. Mieres de majoratu, 4. part. quæst. 24. num. 2. Joannes Garcia de censibus & meliorationibus, cap. 16. n. 6. Navarrus in apologia de redditibus, quæst. 2. monitu 15. n. 1.

Emmanuel Mendez in relectione l. 1. notabili §. num. 19. & 21. C. de annoniis civilibus, lib. 11. & nervose, & constanter tuentur Barbosa in d. l. divortio, 2. part. ex num. 1. vers. sed his non obstantibus, usque ad num. 13. in fine, ubi post longam disputationem concludit, in Majoratibus indistinctè fructus pendentes pertinere ad successorem Majoratus. Martinus Monter-à-Cueva causarum civilium Regni Aragonum, d. decis. 17. ex num. 9. cum mul. seqq. ubi num. 18. in idem refert Peraltam, Cervantes, & Alexandrum Raudensem.

Hujus secundæ opinionis fundamenta præcipua sunt sequentia. Primum, quòd fructus pendentes censentur pars rei, l. fructus pendentes, ff. de rei vindicatione: & proinde ad eum solent pertinere, ad quem res transit, l. si quis sciens, & ibi Baldus in principio, C. de rei vindicatione. Sed res Majoratus ad successorem pertinent indistinctè; Ergo pariter ad eum pertinere debent fructus pendentes in prædictis rebus: & sic argumentatur Barbosa in d. l. divortio, 2. part. n. 1. in fine. Sed responderi potest, prædictum argumentum absolutè non procedere, si non sequi indistinctè; fructus pendentes sunt pars rei, & ob id ad eum solent pertinere, ad quem res transit: sed res Majoratus pertinent ad successorem; ergo & fructus pendentes ad eum pertinere debent. Nam si Consequentià generaliter admittatur, etiam procedere posset respectu mariti; nam & res dotales soluto matrimonio ad uxorem transeunt ipso jure, sicut Majoratus ex lege Regia, l. in rebus, C. de jure dotium, l. si quis posthac, C. de bonis proscriptorum, l. dotis, C. soluto matrimonio: & ex communi firmat Martinus Monter-à-Cueva d. decis. 17. n. 54. & latius disputans Barbosa in l. dotalem, n. 8. 9. & 10. ff. soluto matrimonio, alios retulimus supra, hoc eodem lib. cap. 4. num. 28. & fructus pendentes pars rei generaliter dicuntur esse, & nihilominus fructuum divisio fit pro rata, ob peculiarem rationem onerum, quæ id efficit in marito, idemque efficere debet in hærede possessoris Majoratus defuncti, ob eandem rationem; ac alias, quæ in eo militat, ut supra vidimus.

Secundum fundamentum ejusdem opinionis est ex l. defuncta, 65. ff. de usufructu, cum aliis relatis supra, cap. 77. in princ. quatenus probatur, ibi, quòd si fructuaris decedat fructibus jam collectis, illi pertinent in solidum ad hæredes fructuarii, pariter & pensiones, quæ loco fructuum debeantur: Si verò decedat fructuaris fructibus pendens etiam maturis, non tamen collectis, nihil ex illis hæredibus relinquit, sed cum proprietate simul ad dominum transeunt, §. is verò, l. instituit, de rerum divisione. Ergo idem videtur dicendum in nostro casu, cum per omnia videatur eadem militare ratio. Sed respondet Avendañus responsio 5. nu. 4. Molina de Hispanorum primogeniis, lib. 3. cap. 11. num. 25. textum in d. l. defuncta, cum aliis juribus, quæ de faciendâ divisione fructuum, inter hæredes usufructuarii, ac dominum rei loquuntur, minimè trahendum esse ad possessorem Majoratus, propterea quòd possessor Majoratus jus habet majus in rebus Majoratus, quam habeat fructuaris in re fructuaria, in qua neque habet dominium directum, neque utile, sed tantum jus fruendi salvâ rerum substantiâ: Majoratus autem possessor dum vivit, dominium directum, & utile habet rerum Majoratus, l. non ideo minus, ff. de rei vindicatione.

Nec obstat contra solutionem Molinæ, replicatio Barbosa in d. l. divortio, 2. part. num. 2. ad finem, ubi replicavit in hunc modum: Quòd prædicta differentia inter prædictos dumtaxat reperitur, dum vivunt, sed tamen post mortem, in utroque eadem videtur militare ratio; nam sicut morte usufructuarii finitur usufructus, & consolidatur cum proprietate, & hac ratione fructus pendentes ad proprietarium pertinent: sic etiam mortuo possessore Majoratus, extinguuntur illius jus, & ipso jure transit ad sequentem successorem, & sic in utroque eadem videtur militare ratio. Quoniam negamus, in utroque post mortem eandem militare rationem: & quam-

vis

vis verum sit, utriusque jus per mortem extingui; tamen possessoris Majoratus jus, quòd in vita obtinet, fortius & potentius est, quàm usufructuarii, quòd nullus unquam negavit: id autem efficere debet ut in hærede, ut hærede possessoris Majoratus, facilius admittatur fructuum divisio, quàm in usufructuario: longè enim major, & diversa ratio militat in uno, quàm in altero, cum possessor Majoratus splendorem, dignitatem, atque auctoritatem sui nominis, & familiæ maximis impensis, & sumptibus conservare adstrictus sit, quibus horum temporum tempestate, vix Majoratum redditus sufficiunt, ut quotidie videmus: Usufructuarii verò onera, oneribus Majoratus possessoris adæquari non possunt, ac proinde circa divisionem, & transmissionem fructuum, magis consultum debet esse illi, quàm usufructuario, ne alias contingat, possessorem Majoratus non modo illo non locupletari, utrum etiam maximam jacturam pati, si ultimo anno, quo decessit, sumptibus necessariis factis, ut pro modo dignitatis, & familiæ viveret, & se tractaret, & ob id ære alieno forsitan contracto, ut frequenter fit; ipsiusque solutione colligendis fructibus destinata; spe sua deciperetur, si pendentes adhuc fructibus decessisset, & nihil transmitteret, quòd utique iniquissimum esset, & rationi, atque æquitati magis consentaneum, ut pro tempore, quo juxta suam dignitatem se gessit, & sumptuum onera subiit (quòd his temporibus non leve onus est, quando onera alia non intervenirent) fructuum divisio fieri debeat.

Tertium fundamentum Barbosæ defumitur ex l. Heremius, 42. ff. de usuris, prout ipse eum textum inducit 2. part. d. l. divortio, num. 3. Sed ad eum responderi potest, ut respondent Molina lib. 3. d. cap. 21. n. 14. Ayora de partitionibus, 1. part. cap. 9. num. 6. & licet horum responsiones confutaverit Barbosa ipse ubi supra, n. 4. & 5. in principio. Tamen re vera negari non potest, contra ultimum possessorem Majoratus, pendentes fructibus decedentem, si contra hæredem ejus induci non posse eam legem, nec ad Majoratum successores adaptari; utcumque enim sit, fatendum est, in fideicommissario particulari loquuntur, cujus respectu diversa militat ratio in possessore Majoratus, quàm militat in ipso, vel in hærede fideicommissum restituente, utputa cum hæres, qui ante diem fideicommissi cedentem res fideicommissarias possedit, etiam si earum verus dominus fuerit, ut probat Barbarus; nihilominus tamen occasione earum, vel fideicommissi non sustulit onera illa, ad quæ possessor majoratus adstringitur.

Nec obstat dicere (prout arguuntur Barbosa) quòd textus ille fundetur in eo, quòd sicut dominium rei legatæ transit in fideicommissarium, pariter etiam & fructus ad eum debent transire, quantumcumque ante diem fideicommissi cedentem major pars anni transierit, & consequenter etiam si fructus sint jam maturi. Nam responderi potest, quòd Jureconsultus in eo textu rectè habuit respectum ad translationem domini, hoc est, ut ad eum transiret fructus, ad quem rerum dominium transivit, ex quo in hærede non invenit peculiarem aliquam rationem, propter quam fructuum partem habere deberet: In hærede vero possessoris Majoratus prædefuncti, ratio prædicta onerum sic intervenit, ut non obstante translatione domini rerum Majoratus in sequentem successorem, id efficere debeat, uti in marito efficit, non obstante quòd dominium rerum dotalium in uxorem soluto matrimonio translatum sit, & fructus adhuc pendentes existerent, quòd in hærede considerari non potest, ex d. l. Heremius.

Ex prædictis facile etiam respondetur his, quæ Barbosam defendens, novissimè adnotavit Martinus Monter-à-Cueva causarum civilium Regni Aragonum, decis. 17. Quo loco constanter defendit, fructus pendentes ad successorem Majoratus in solidum pertinere, nec ad ratam illorum hæredes possessoris defuncti admittendos, nullumque in eisdem jus, præter impensarum deductionem, eos prætereundere posse: & ibidem ex n. 10. usque

ad num. 19. nonnulla fundamenta adducit pro parte, ultra ea, quæ adduxit Barbosa ubi supra: in idem tamen in effectu tendunt, vel his solutionibus tolluntur, quas ad rationes Barbosæ assignavimus supra, securè probantes, longè majus, & potentius jus possessori Majoratus, quàm usufructuario competere, aliaque militare in eo, propter quæ, quoad divisionem fructuum atinet, nihil interest, omne quòd ipse habebat jus per mortem extinctum fuisse, vel fructus adhuc perceptos non esse, sed pendere tempore mortis, licet enim id impediat pro tempore futuro fructus acquiri; tamen impedimento non est, ut pro tempore præterito fructus debeantur, sic ut tempori magis, quàm perceptioni fructuum inesse videatur conditio lucrandi, aut transmittendi fructus: quo vel solo verbo omnia tolluntur, quæ latius contra Covarruviam, & Molinam prædictus Author scripsit.

Denique & ultimo, non obstat alia ratio, quæ dumtaxat existimavit idem Author subsistere non posse Molinæ, & sequacium opinionem, nempe quòd tradiderit ipse Molina de Hispanorum primogeniis, lib. 1. c. 10. nu. 33. ad finem, l. quod si nulla, ff. de religiosis & sumptibus funerum, (qua cautum est maritum, in quantum facere potest, teneri ad funeris impensam uxoris, nullam dotem nec alia bona habente) ad Majoratum successorem non filium, aut descendentem ultimi possessoris trahendam non esse. Quòd quidem dictum prædicto Authori irrationabile videtur stante decisione, quam in nostro casu Molina patendit: nam si in specie dicit. l. divortio, divisio cum hæredibus ex eo fieri debet, quòd ex necessaria causa onerum per possessorem Majoratus prædefunctum sustentorum, hæres promereatur eam, cur in specie d. l. quod si nulla, non idem dicendum erit, cum probabile sit, Majoratus possessorem prædefunctum in eam paupertatis calamitatem, & miseriam eò incidisse, quòd onera à Covarruv. à Molina, & sequacibus pensata pertulerit. Verum huic rationi concludenter satisfieri poterit, prælectis his, quibus & verè, & eleganter in proposito fundatur Molina dicit. cap. 10. n. 33. Ideò Majoratus successorem impensam factam in funere ultimi possessoris, jure ipso solvere non teneri, quamvis hoc honestum decensque sit: quoniam is nec successor, nec hæres est prædefuncti, utpote cum primo infortunio, non ultimo possessori succedat, nec aliquid ab eo accipiat. Nec interest in tantam paupertatem ob onera Majoratus incidisse, cum ex bonis, & re successoris ea impensa solvenda veniret, si ad eam solvendam ipse teneretur, quòd juris rationi, & naturæ Majoratus repugnat. In nostro verò casu, pro satisfactione onerum, quæ possessor majoratus sustinuit, nihil ex re, aut patrimonio successoris detrahitur; sed pro rata temporis ante mortem decursi divisio conceditur fructuum, qui remanserunt pendentes: Quòd si nulli fructus remanserint, onerum (quantumcumque maxima illa fuerint) nulla ratio habetur, ut successor aliquid dare teneatur.

Nec obstat dicit. l. quod si nulla, illa namque loquitur in hærede, seu patre, vel marito, qui tenetur filiis, & uxori necessaria subministrare, ex paterna, ac maritali obligatione; idèque ejus decisio ad Majoratus successorem trahenda non est, in quo nulla juridica obligatio inveniri potest, si non sit filius, aut descendens ultimi possessoris Majoratus: quapropter opinionem Didaci de Covarruv. Ludovici Molinæ, ac aliorum dicentium, fructus rerum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris, & novum successorem esse pro rata dividendos, probabilior, & æquior existimo, nec si casus contingeret, audeam ab ea recedere.

Nec etiam probarem distinctionem quandam, siue concordiam, aut resolutionem, quam novissimè omnium tradit, & tres casus principaliter distinguit Martinus Monter-à-Cueva dicit. decis. 17. ex num. 70. usque in finem decisionis. Rationes enim, quas hæcenus adduximus, in omnibus casibus ab eo distinctis, militant æqualiter, & ejusdem distinctione admittitur, liter ferè immor-

N n 3

tales